

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. V.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem
sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č.j.: OAM-2/ZA-ZA11-LE22 - 2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal pochybení při zjištění skutkového stavu. Materiály, které žalovaný používá, se dle žalobce vnitropolitickou situací ani překotným vývojem v Zakarpatské oblasti vůbec nezabývají. Skutečnost, že Česká republika nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou zemi, dokládá i vyhláška č. 328/2015 Sb. V této vyhlášce není

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označena Ukrajina ani jako bezpečná země původu, ani jako tzv. třetí bezpečná země. Žalobce dále namítl, že byl aktivistou Strany regionů prezidenta Janukovyče a že v důsledku své činnosti byl pronásledován ze strany členů Pravého sektoru. V současné době je to právě Pravý sektor, který operuje společně s jednotkami ukrajinské policie. Jít si stěžovat na aktivity Pravého sektoru ukrajinské policie znamená pro takovou osobu výrazně vyšší nebezpečí. Dále žalobce namítal, že Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka nelze na jeho postavení aplikovat. Pojem uprchlík v Evropské unii je částečně autonomním pojmem evropského práva a podle názoru žalobce je jiný, než jak jej vymezuje Ženevská úmluva o uprchlících z roku 1957 ve znění protokolu z roku 1967. Žalobce rovněž zpochybnil argumentaci Nejvyššího správního soudu o tom, že na Ukrajině není tzv. totální konflikt, s obsáhlou citací z článku L. V. „Postmoderní válka: může být konflikt ve Rwandě označen postmoderní válkou“. Podle žalobce zřetelné znaky rusko-ukrajinského konfliktu jakožto postmoderní hybridní války se svými vysoce nepříznivými dopady na civilní obyvatelstvo vyvolává větší obavy z možného přímého ohrožení na životě. Přístup orgánů veřejné správy ke konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací je dle žalobce zarážející, počínaje nešťastným působením eurokomisaře za ČR Štefana Fülleho, kdy bývalý ukrajinský premiér Mykola Azarov přímo obvinil Fülleho z vyhrožování pučem, pokud nebudou přístupové smlouvy s EU podepsány, až po naprosté zkreslování údajů o Euromajdanu. Dále žalobce poukázal na cvičení jednotek NATO poblíž ruských hranic. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného setrval na svých závěrech a přiložil (a odkázal) na několik internetových článků, jež mají potvrzovat jeho argumentaci.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 2. 1. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při pohovoru před žalovaným žalobce uvedl, že žil ve společné domácnosti s matkou a bratrem. Žil také s otcem, ale ten před sedmi lety zemřel. Žil v Lutsku ve Volyňské oblasti. Na Ukrajině se nedá žít, neboť ho pronásledovali, a dále má v České republice přítelkyni, která zde má dlouhodobý pobyt. Sdílí společnou domácnost dva roky, po celou dobu, co je zde v České republice. Ukrajinu žalobce naposledy opustil 1. 2. 2014, protože jeho kamarády pronásledoval Pravý sektor a protože v České republice žije jeho nastávající. Jiné důvody neměl. Pronásledování se týká i žalobce, protože všichni žili v jednom městě a byli členy Strany regionů a všichni o tom věděli. Kamarád se sestrou byli členy této strany. Pozvali žalobce za nimi. Zavedli ho do kanceláře strany. Začal s nimi spolupracovat, jezdil do Kyjeva, do Lvova, také u nich ve městě pořádali různé akce. To je vše, prostě tam chodil. Nepamatuje si přesné datum, kdy do strany vstoupil, bylo to v roce 2013, začátkem léta. Bylo to v Lutsku. Žádnou funkci ve straně nevykonával. Roznášel reklamní oblečení Strany regionů. Pak se účastnil různých akcí a chodil s vlajkou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nebo praporem. Byl to běžný způsob prezentace strany. Jezdil do Kyjeva a Lvova, aby podporoval stranu, ve které byl. Jednou se zúčastnil výjezdu v Kyjevě a jednou ve Lvově, neví přesně, kdy to bylo. Nejvyššího představitele strany ve městě nezná, ale vedoucím představitelem kanceláře, kam chodil, byl Stas Semeňuk. Předsedou strany byl Janukovyč. Žalobce stranu opustil, když se objevil Pravý sektor a začal Majdan, na konci roku 2013, neví přesně. Přestal tam chodit, protože v Kyjevě začaly nepokoje. V Kyjevě došlo k Majdanu, prezident utekl. Strana se rozpadala. Členové strany se začali bát. Začali být pronásledováni a ztrácet se. Žalobce oficiálně neukončil členství ve straně, nebyl mu vydán žádný druh stranické legitimace. Hlavní představitelé legitimaci měli, ale ostatní členové ne. Žalobce žádnou legitimaci nepotřeboval, prostě tam chodil, podporoval tu stranu, propagoval ji a účastnil se jejích akcí. Oficiálně členem nebyl, prostě ji podporoval. Prostě tam za nimi chodil, a když ho o něco požádali, pomáhal jim, plnil jejich pokyny. V Lutsku rozdával to oblečení. V Kyjevě rozdával jídlo spolu s ostatními. Účastnil se akcí s transparenty. Jeho dobří známí se stali členy Pravého sektoru a najednou byli proti němu. Měli s nimi konflikty. Říkali jim, že jsou separatisté. Nazývali je „titušky“. Když začaly ty nepokoje a oni začali pronásledovat členy Strany regionů, začali je unášet, bít, přestal se tím zabývat. Všichni sousedi věděli, že žalobce je členem strany. I kamarádi to věděli. Mnozí z nich měli jiný názor. Žalobce s nimi měl problémy, konflikty. Kamarádi, kteří byli v té Straně regionů, měli problémy. Někdo byl zbit. Někoho někam odvezli. Když už byl žalobce v České republice, dokonce k nim domů přišli nějakí lidé a ptali se po něm. Jednou se tam porval s jedním členem Pravého sektoru, žalobce byl sám, on taky. Vyhrožovali mu přes sociální síť. Nadávali mu do separatistů, že si ho prý najdou. Přesně neví, kolikrát byl v osobním kontaktu se členy Pravého sektoru, bylo to asi pětkrát, a to na konci roku 2013. Jednou se porval s členem Pravého sektoru, znali se z dětství. Šel domů a on žije v sousedním domě. Začal mu sprostě nadávat a začali se prát. Když byl s kamarády v centru města, tak se s nimi také potkali. Nedošlo k fyzickému kontaktu, jenom si nadávali, protože to sledovala policie. Vícekrát se s nikým nepoprál, jen jednou. Také na ně čekávali u vchodu do domu. Bylo jich pět, co bydleli v jednom domě. Čekali na ně v autě u domu, popsali jim domovní vchod. Uvedli tam jejich jména a nějaké nadávky. Na policii se neobrátil, protože by mu nepomohla. Policie jezdí společně s Pravým sektorem. Od té doby, co se Pravý sektor objevil, tak jsou spolu. Ví to, protože to viděl na vlastní oči a ukazovali to v televizi.

7. V případě nečinnosti policie žalobce dle své výpovědi nemá možnost obrátit se na její nadřízené orgány. Policie by ho nepustila k nadřízeným. Má zkušenost, chtěl se již jednou obrátit na nadřízené orgány policie, ale policie ho prostě nepustila. Chtěl se obrátit na ředitele policie města Lutsk, že ho policie zbila na podzim 2013. Žalobce se nepokoušel obracet na vyšší nadřízené orgány policie. Žalobce neměl žádné možnosti, kam jet. Všichni jeho příbuzní žijí v jeho rodném městě, neměl nikde nikoho, kdo by mu mohl pomoci s ubytováním nebo mu poskytnout jídlo nebo stravu. Nemohl se přestěhovat také kvůli tomu, že kdyby chtěli, tak by ho našli. Na Ukrajině žalobce neměl další potíže. Se státními orgány měl potíže, když mu bylo 14 let. S kamarády ukradl počítač. Dostal podmínku – 2 roky odnětí svobody se zkušební dobou 5 let. Žalobce dál uvedl, že za ním přicházeli domů a vyhrožovali matce, že ho najdou, že je zrádce. Stále mu psali na sociální síť. Neví, kdo to byl, neviděl je. Matka mu říkala, že jí řekli, že jsou z Pravého sektoru. Došlo k tomu v roce 2014 po žalobcově odjezdu. Přesné datum neví, protože s matkou nekomunikuje každý den. Bylo to po jeho odjezdu, přišli ještě v únoru a v březnu. Pak už k nim nechodili, psali mu na sociální síť. Matka se obrátila na policii, ale nemohla dokázat, kdo to je, upřesnit

to. Matku naposledy navštívili v březnu 2014. Naposledy jej kontaktovali na sociálních sítích před třemi nebo čtyřmi měsíci. O mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu, protože měl vízum. Myslel si, že se doma situace uklidní a že to tam přestane. Také tady žádal o vízum na strpění. Zamítli mu žádost. Legálně tu byl půl roku po příjezdu. Poslední den platnosti víza mu zamítli žádost o vízum strpění. 18. 12. 2015 dostal vízum, aby odsud odjel. V prosinci 2015 mu bylo uděleno správní vyhoštění. K dotazu žalovaného: „*V průběhu správního řízení o Vašem správním vyhoštění (č.j. KRPA-505056/ČJ-2015-000022) jste uvedl, že jste byl v ČR pouze za účelem výdělků a že Vám na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí. Uvedl jste, že budete respektovat policii a vycestujete dobrovolně sám. V rámci dnešního pohovoru jste uvedl, že jste byl ve vlasti pronásledován. Vysvětlete tento rozpor.*“ žalobce uvedl, že neměl tlumočníka, nemohl s nimi normálně mluvit, říct jim to, co chtěl. Snažil se s nimi domluvit a policie si psala, co chtěla. Na otázku, proč policejní protokol podepisoval, když jeho obsahu nerozuměl, odpověděl, že byl na Florenci v cele; přivezli ho v noci a drželi ho do následujícího večera bez jídla a pití; ostatním dávali jíst a pít a jemu ne. Na jednání policie nepodával stížnost. Na policii neříkal, že mu na Ukrajině nic nehrozí a že se vrátí zpět. Žádal o tlumočníka, ale nedali mu ho. Byl tam s ním ještě jeden Ukrajinec, který vůbec nerozuměl česky a policie po něm chtěla, aby mu tlumočil. Řekli mu, že jestli chce odsud brzy odejít, tak to má podepsat. Žalobce nechtěl doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály, a negativně odpověděl na otázku, zda má možnost doložit správnímu orgánu doklady potvrzující jeho členství ve Straně regionů. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 č.j. OAM-2/ZA-ZA11-LE22-2016 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, a) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případech že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
10. Žalovaný k těmto důvodům udělení mezinárodní ochrany na s. 3-5 napadeného rozhodnutí shrnul, že žalobce není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, stejně jako jeho příbuzní. Žalobce sice tvrdil, že byl řadovým členem Strany regionů, následně to ale popřel s tím, že stranu pouze podporoval. Potíže, které v této souvislosti měl mít a které popsal, tedy zcela ojedinělý incident, kdy se popral s členem Pravého sektoru, svým známým z dětství, a nadávky či výhrůžky na sociálních sítích, však nelze dle názoru žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Dále žalovaný připomněl, že žalobce měl celou řadu možností, jak se proti těmto jednáním bránit.
11. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a podotýká, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po přicestování do České republiky, nýbrž až poté, co mu bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy pravomocně uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie (to svědčí o jisté účelovosti jeho žádosti). Žalobce navíc sám při svém azylovém pohovoru před žalovaným připustil, že v řízení o svém správním vyhoštění podepsal protokol, podle něhož uvedl, že v České republice pobýval pouze za účelem výdělků, že mu na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí a že bude respektovat policii a vycestuje dobrovolně sám. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

namítl, že policii nerozuměl a neměl tlumočníka, k tomu však lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016 č.j. 2 Azs 212/2016-14 týkající se zákonnosti rozhodnutí ve věci žalobcova správního vyhoštění: *„Ze spisu bylo zjištěno, že stěžovatel rozumí česky slovem i písmem a v tomto jazyku komunikoval také se správními orgány v průběhu řízení. Po převzetí rozhodnutí stěžovatel na toto rozhodnutí sám napsal, že se nebude odvolávat, a své prohlášení podepsal. Nejednalo se tak o předtištěný text, který by stěžovatel toliko podepsal, ale o jeho výslovné a podepsané prohlášení. Na základě uvedeného pak bylo se stěžovatelem sepsáno prohlášení o vzdání se odvolání ve formě požadované zákonem, v němž byl stěžovatel poučen, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stane pravomocným a vykonatelným. Nejvyšší správní soud uznává, že jednání se správními orgány, ještě za situace omezení na osobní svobodě a navíc v řízení o správním vyhoštění, je velice stresující, ze spisu nicméně neplyne, že by byl stěžovatel jakkoli nucen správními orgány učinit předmětné prohlášení. Ze spisu naopak plyne, že stěžovatel sám uvádí, že chce, aby byla jeho situace vyřešena, a že bude nadále spolupracovat s Policií. Uvedl, také, že vypovídal po pravdě a nic nezamlčel (viz protokol o vyjádření účastníka řízení). Nejvyšší správní soud tak nemá důvod pochybovat o tom, že stěžovatel česky rozuměl, a ani o tom, že se vzdal práva na odvolání zcela svobodně a dobrovolně.“*

12. Ze všech shora uvedených důvodů soud považuje žalobcem předestřený azylový příběh za přinejmenším nadsazený. I kdyby však se tento azylový příběh zakládal zcela na pravdě, žalobcem popsané incidenty byly natolik ojedinělé a málo intenzivní, že by nedosahovaly intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce se rovněž měl a mohl v případě potíží obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc, což neučinil (viz níže).
13. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
14. Soud ve shodě s žalovaným (viz s. 7 napadeného rozhodnutí) uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, neboť trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. K otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu pak žalovaný na s. 7-8 svého rozhodnutí uvedl, že pokud by se žalobce ze strany členů Právěho sektoru cítil skutečně ohrožen, má celou řadu možností, jak se proti takovým nezákonnostem bránit, jak dokládá informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 110105/2014-LPTP, která uvádí, že v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod je možné na Ukrajině vyhledat pomoc a také pro takovou činnost existuje podpora v ukrajinských zákonech. Žalobce uvedl, že se na policejní orgány své země vůbec neobrátil. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že žalobce v průběhu řízení před žalovaným ani před soudem nepřednesl žádnou skutečnost, z níž by měla vyplývat hrozba žalobcova mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení s ním. Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 67/2018-29: „Z informace Ministerstva zahraničních věcí (Ukrajina, ze dne 21. května 2015, č. j. 98848/2015-LPTP) vyplývá, že zastupitelskému úřadu v Kyjevě není známo, že by ukrajinské státní orgány napomáhaly trestně stíhaným osobám v pronásledování svědků jejich trestné činnosti. V informaci ze dne 1. srpna 2014, č. j. 110105/2014-LPTP totéž ministerstvo potvrdilo, že na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, pro což existuje opora v zákonech. Proti postupu policejních složek lze podat stížnost u prokuratury či u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku.“ I kdyby tak byla pravdivá námitka žalobce, že Pravý sektor operuje s jednotkami ukrajinské policie (tuto námitku však soud neshledal důvodnou, neboť pravdivost tohoto tvrzení ani nevyplývá ze zpráv obsažených ve správním spise, ani se ji nepokusil prokázat žalobce), žalobce nesplnil podmínku vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany (žalobce se mohl obrátit kupříkladu na útvar vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, popř. na prokuraturu). K otázce, zda je možno se u ukrajinských státních orgánů domoci účinné ochrany před výhrůžkami soukromých osob, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. i v usnesení ze dne 7. 8. 2013 č. j. 1 Azs 9/2013-36 takto: „Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel se neobrátil na vnitrostátní orgány, aby mu poskytl ochranu před pronásledováním, jak to požaduje čl. 6 kvalifikační směrnice. Podle něj mohou být pronásledovateli i nestátní původci (zde náboženská sekta), lze-li prokázat, že stát a jeho orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7 směrnice. V případě Ukrajiny se nejedná o zemi, ve které příslušné státní orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním (resp. vážnou újmu) způsobeným nestátními subjekty.“ Z uvedených důvodů je zřejmé, že žalobce měl a mohl využít institutu vnitřní ochrany, jehož však nevyužil. Soud tak dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněn ani důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

15. K otázce důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36:

„Nejvyšší správní soud předně předesílá, že se v nedávné minulosti zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, či ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43). Stěžovatel tyto judikatorní závěry ve své kasační stížnosti zpochybňuje, přičemž uvádí, že se na Ukrajině jedná o postmoderní či hybridní válku. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést „konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem ‚konkrétní‘ je myšleno ve vztahu k žalobci a projednávané věci individualizované.“ Míra precizace stížních námitek předurčuje i to, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím jsou námitky obecnější, tím obecněji je třeba je posuzovat. Není

na místě, aby soud za stěžovatele „spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel obsáhle cituje článek týkající se konfliktu ve Rwandě a jeho aspektů vykazujících znaky tzv. postmoderní války, v replice pouze odkazuje na publikaci Hybridní válka jako nový fenomén bezpečnostního prostředí. Nijak blíže nekonkretizuje, z jakého důvodu by na konflikt na Ukrajině mělo být pohlíženo jako na postmoderní, ani neuvádí, jakým způsobem postmoderní či hybridní charakter konfliktu ovlivňuje konkrétní postavení stěžovatele. Nadto je třeba uvést, že samotný článek uvádí, že „postmoderní válka není jednoznačný termín, v literatuře se pro tento koncept vyskytuje mnoho jiných označení“, což potvrzuje i četnost různých označení ukrajinského konfliktu vznesených stěžovatelem během řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nemá důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů, že konflikt na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel pochází z Ivanofrankivské oblasti, která se nachází na jihozápadě země, a není tedy vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti.“

16. Žalobce pochází z Volyňské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny, a není tedy vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti. Žalobce obsáhle citoval článek týkající se konfliktu ve Rwandě a jeho aspektů vykazujících znaky tzv. postmoderní války. Nijak blíže nekonkretizoval, z jakého důvodu by na konflikt na Ukrajině mělo být pohlíženo jako na postmoderní, ani neuvedl, jakým způsobem postmoderní či hybridní charakter konfliktu ovlivňuje konkrétní postavení žalobce. Nadto je třeba uvést, že samotný žalobcem citovaný článek uvádí, že „postmoderní válka není jednoznačný termín, v literatuře se pro tento koncept vyskytuje mnoho jiných označení“. Městský soud v Praze tedy nemá důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů vyplývajících z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, že konflikt na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Tyto závěry ostatně respektuje i Ústavní soud, srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017 sp. zn. I. ÚS 2334/16: „Ústavní soud již dříve ve své rozhodovací praxi naznačil (viz usnesení sp. zn. II. ÚS 948/16 ze dne 15. 7. 2016 či usnesení sp. zn. IV. ÚS 1237/16 ze dne 9. 8. 2016), že respektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v souladu s níž se dle dostupných informací na Ukrajině nejedná o tzv. totální konflikt, který by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15. 1. 2015, usnesení č. j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25. 3. 2015, usnesení č. j. 2 Azs 194/2015-28 ze dne 18. 9. 2015, usnesení č. j. 8 Azs 131/2015-24 ze dne 10. 12. 2015....“ Z výše uvedených důvodů soud považoval za nadbytečné provádět dokazování žalobcem navrhanými nejrůznějšími internetovými články. S ohledem na skutečnost, že žalobce pochází z Volyňské oblasti na západě Ukrajiny, jež je nedotčena konfliktem na východě země, tak nemůže obstát ani argumentace žalobce stanoviskem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalobce nepochází přímo z válečné oblasti, proto tato jeho argumentace je nedůvodná.
17. Ohledně námitky týkající se vyhlášky č. 328/2015 Sb. soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 7. 2016 č.j. 60 Az 3/2016-47 týkající se obdobného žalobního bodu: „Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že Ukrajina nefiguruje na seznamu bezpečných zemí původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., a s ohledem na to by měla být

v jeho případě dodržena zásada nenavrácení. Podle zákona o azylu se bezpečnou zemí původu rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem (v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště), v němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů. Bezpečnou zemí původu neopouštějí její občané z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů nebo z důvodu brozícího skutečného nebezpečí vážné újmy. Jedná se o stát, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Přichází-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou třetí zemi, lze jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou. Shora uvedené znamená, že pokud země není zařazena mezi tzv. bezpečné země původu, neznamená to bez dalšího, že cizinci přicházející z těchto zemí mají automaticky právo na udělení mezinárodní ochrany formou azylu či na udělení doplňkové ochrany. Každý žadatel o mezinárodní ochranu musí předestřít svůj azylový příběh, který musí být natolik relevantní, aby udělení mezinárodní ochrany zdůvodňoval, což se v případě žalobce nestalo.“ Tato argumentace je plně uplatnitelná i v nyní posuzované věci. Skutečnost, že Ukrajina nebyla v rozhodné době zařazena v seznamu bezpečných zemí původu ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., v žádném případě neznamená, že žalobce má automaticky právo na udělení mezinárodní ochrany formou azylu či na udělení doplňkové ochrany. Každý žadatel o mezinárodní ochranu musí předestřít svůj azylový příběh, který musí být natolik relevantní, aby udělení mezinárodní ochrany zdůvodňoval, což se v případě žalobce nestalo.

18. Zprávy shromážděné žalovaným považuje Městský soud v Praze za hodnověrné, aktuální a dostatečné. Žalobcem tvrzená absence nejružnějších skutečností v těchto zprávách (vnitropolitická situace, tvrzený nástup nejružnějších nevládních sil k moci, to, že rusínské národnostní síly mají požadovat změnu ukrajinské ústavy a autonomii na úrovni Donbasu a Luhanska) dle závěru soudu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, přičemž sám žalobce nespecifikoval, jak konkrétně jsou jím zmíněné skutečnosti relevantní pro jeho konkrétní případ. Ani tato námitka tak nemůže obstát.
19. Ohledně žalobcem namítané nesprávné interpretace pojmu „uprchlík“ zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2017 č.j. 46 Az 4/2016-29, v němž se tento soud obsáhle vypořádal s obdobnou námitkou: „*Další žalobcova žalobní námitka spočívá v tom, že žalovaný nesprávně interpretoval postavení uprchlíka, když vycházel ze Ženevské úmluvy, resp. Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka z roku 1979 a nikoli ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobce v této souvislosti namítá, že je tzv. uprchlíkem na místě, tedy osobou, která svou zemi opustila z jiných důvodů a po vypuknutí konfliktu, resp. po zhoršení bezpečnostní situace, se stává uprchlíkem. Soud k této námitce uvádí, že Ženevská úmluva z roku 1951, ve znění Newyorského protokolu z roku 1967, definuje uprchlíka v čl. 1 oddíl A odst. 2 jako osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vzhledem ke shora uvedeným obavám, odmítá ochranu své vlasti“. Kvalifikační směrnice vymezuje pojem uprchlíka v čl. 2 písm. d) jako státního příslušníka „třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12“. Žalovaný správně uvedl, že za uprchlíky nelze považovat osoby, u nichž nebyla prokázána existence jejich pronásledování z důvodů stanovených zákonem o azylu. I z výše citovaných předpisů je zřejmé, že pojem pronásledování je klíčovým prvkem celé definice uprchlíka. Bez prokázání existence pronásledování tak nelze učinit závěr o tom, že by určitá osoba byla uprchlíkem.“ Tyto závěry jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci, kdy s ohledem na azylový příběh žalobce nelze uzavřít, že by se v jeho případě jednalo o pronásledování, příp. o odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce tak nelze označit za uprchlíka. Ani tato žalobní námitka tak nemůže obstát.

20. Zdejší soud pak v případě žalobce neshledal ani naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Opačný závěr ostatně nenamítal ani žalobce v průběhu řízení před soudem.
21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.